

Laodikeja – Broj jedan

Izaijino proročanstvo propasti za Dolinu viđenja

Jeff Pippenger

2023-08-14

Proroštvo o dolini viđenja. Što ti je sada, te si sva uzašla na krovove? Ti, grade pun vreve, bučni grade, razdragani grade: tvoji poginuli nisu poginuli od mača niti su pali u boju. Svi tvoji knezovi zajedno su pobjegli, strijelci su ih svezali: svi koji su se našli u tebi zajedno su svezani, premda su pobjegli daleko. Zato rekoh: Odvratite pogled od mene; gorko ću plakati, ne trudite se tješiti me zbog pustošenja kćeri moga naroda. Jer ovo je dan nevolje, gaženja i pomutnje od Gospoda Boga nad vojskama u dolini viđenja, rušenja zidova i vapaja prema gorama. Izaija 22:1–5.

U knjizi Izaije riječ „breme” pojavljuje se osamnaest puta. Jedanaest od tih navoda izravno označava proročanstva propasti, a preostalih sedam navoda odnosi se na breme kao na nešto što se nosi na ramenu. Samo jedan od navoda prevedenih kao „breme” predstavlja nešto što se nosi na ramenu, a ujedno je i proročanstvo propasti. Namjeravam se osvrnuti na taj jedan navod, u kojem je riječ o hebrejskoj riječi koja označava nešto što se nosi, ali je također i proročanstvo propasti; stoga od početka utvrđujem tu razliku, premda se tim činjenicama nećemo vraćati sve do kasnije.

Poglavlje nije neodređeno u pogledu definicije „doline viđenja“, jer je ona poistovjećena s „Davidovim gradom“, a također i s „Jeruzalemom“. Dolina viđenja upućuje na laodicejski adventizam tijekom povijesti posljednjih šest redaka jedanaestog poglavlja Daniela. Izaija je postavio kontekst ove propasti poviješću prikazanom u dvadesetom poglavlju, opisujući postupno osvajanje svijeta od strane asirskoga kralja koji je poslao vojnog vođu po imenu Tartan da zauzme grad u Egiptu zvan Ašdod.

Nedjeljni zakon prepoznaje se u Danielu 11, 41. retku, i on prepoznaje tri skupine koje „izmiču“ ruci papinstva u vrijeme nedjeljnog zakona.

Godine kad je Tartan došao u Ašdod, (kad ga je poslao Sargon, kralj Asirije,) i zaratio protiv Ašdoda te ga zauzeo; u to je vrijeme Gospod progovorio po Izaiji, sinu Amosovu, rekavši: Idi, odriješi kostrijet sa svojih bokova i izuj obuću sa svojih nogu. I on tako učini, hodeći gol i bos. A Gospod reče: Kao što je moj sluga Izaija hodio gol i bos tri godine za znak i čudo nad Egiptom i nad Etiopijom, tako će kralj Asirije odvesti Egipćane kao sužnje i Etiopljane kao zarobljenike, mlade i stare, gole i bose, s otkrivenom stražnjicom, na sramotu Egiptu. I oni će se prestrašiti i postidjeti zbog Etiopije, svoje nade, i zbog Egipta, svoje slave. I stanovnik ovoga otoka reći će u onaj dan: Gle, takva je naša nada, kamo bježimo po pomoć da budemo izbačeni od kralja Asirije; i kako ćemo izbjeći? Izaija 20:1–6.

Pitanje koje postavljaju stanovnici otoka glasi: kako će pobjeći od kralja Asirije, koji je također u Danielu jedanaest predstavljen kao kralj sjevera.

I on [kralj sjevera] ući će i u slavu zemlju, i mnoge će zemlje biti oborene; ali ove će umaknuti iz njegove ruke: Edom, i Moab, i prvaci sinova Amonovih. Daniel 11,41.

U ovome se retku prepoznaje zakon o nedjelji u Sjedinjenim Državama, a u Danielovu odlomku postoje neke suptilne nijanse koje vrijedi razmotriti. U Danielu 11,40–43 nalaze se tri uzastopna retka koji svi označuju „zemlje“. U 40. retku zemlje koje predstavljaju bivši Sovjetski Savez bile su 1989. pometene papinstvom i Sjedinjenim Državama. Suvremeni povjesničari potvrđuju tu činjenicu.

Zatim u četrdeset i drugom retku nalazimo riječ „zemlje“, koja predstavlja sve zemlje planeta Zemlje, dok kralj sjevera (papinstvo) osvaja Egipat, koji predstavlja cijeli svijet. To je jedna od nijansi. Druga od dviju nijansi na koje upućujem u ta tri retka uključuje riječ „izbjegli“ u četrdeset i prvom retku, a zatim ponovno u četrdeset i drugom retku. To su dvije različite hebrejske riječi, premda se obje prevode kao „izbjegli“. Hebrejska riječ prevedena kao „izbjegli“ u četrdeset i drugom retku znači da se ne nalazi nikakvo izbjavljenje, jer kada se „deset kraljeva“, koji predstavljaju Ujedinjene narode, slože predati svoju jednosvjetsku vlast pod nadzor papinske Zvijeri, nema bijega — nema izbjavljenja.

I deset rogova što ih vidje jesu deset kraljeva, koji još ne primiše kraljevstva; ali će primiti vlast kao kraljevi za jedan sat zajedno sa zvijeri. Oni imaju jednu misao te će svoju silu i vlast dati zvijeri. Oni će zaratiti s Janjetom, i Janje će ih nadvladati, jer on je Gospodar gospodara i Kralj kraljeva; a oni koji su s njim jesu pozvani i izabrani i vjerni. I reče mi: Vode koje vidje, gdje sjedi bludnica, jesu puci i mnoštva i narodi i jezici. I deset rogova što ih vidje na zvijeri, oni će zamrziti bludnicu te će je opustošiti i ogoliti, i jest će meso njezino i spaliti je ognjem. Jer Bog im je stavio u srca da izvrše njegovu volju, i da se slože, i da svoje kraljevstvo predaju zvijeri, dok se ne ispune riječi Božje. Otkrivenje 17:12–17.

Tih „deset kraljeva“ više se puta spominje u Božjoj riječi i u izvještaju o Iliji; Ahab, kralj Izraela, bio je poglavar deset plemena i bio je oženjen Izebelom. Izebela je papinstvo na svršetku svijeta, Ilija su glasnici poruke trećega anđela, a Ahab je poglavar saveza deset kraljeva. Ahab predstavlja Sjedinjene Američke Države kao vođu Ujedinjenih naroda tijekom proročke povijesti zakona o nedjelji. Kada Asirija osvoji Egipat, kralj sjevera u Danielu jedanaest, četrdeset i dva, upravo je prisilio deset kraljeva da se slože predati svoje kraljevstvo papinskoj vlasti.

„Kako se približavamo posljednjoj krizi, od presudne je važnosti da među Gospodnjim oruđima vlada sklad i jedinstvo. Svijet je ispunjen olujom, ratom i razdorom. Ipak, pod jednom glavom — papinskom silom — ljudi će se ujediniti kako bi se suprotstavili Bogu u osobi Njegovih svjedoka. To jedinstvo učvršćuje veliki otpadnik. Dok nastoji ujediniti svoje slugu u ratovanju protiv istine, on će djelovati da razdijeli i rasprši njezine zastupnike. Ljubomora, zlo sumnjičenje, zlo govorenje, on potiče kako bi proizveo nesklad i razdor.“ Testimonies, svezak 7, 182.

U četrdeset i prvom retku nalazimo riječ „izbjegli“, a također nalazimo riječ „izbjegli“ i u četrdeset i drugom retku, no to su dvije različite hebrejske riječi. Riječ prevedena kao „izbjegli“ u četrdeset i prvom retku znači izbjegli kao uslijed klizavosti. To je riječ prevedena kao „izbjegli“ u šestom retku

dvadesetoga poglavlja Izaije. „U onaj dan“ „stanovnik ovoga otoka“ pita kako može izbjeći Asircu koji „u onaj dan“ postupno osvaja svijet, kao što je prikazano u Danielu jedanaest i u nekoliko drugih odlomaka Svetoga pisma.

U Danielu 11, redak 41, kada papinstvo, ili kako ga Daniel prikazuje, kralj sjevera, ili kako ga Izaija prikazuje, Asirac, osvaja „slavnu zemlju“ koja predstavlja Sjedinjene Američke Države, prepoznaju se dvije skupine.

Ući će i u slavnu zemlju, i mnoge će zemlje biti oborene; ali ovi će umaknuti njegovoj ruci: Edom, Moab i poglavari sinova Amonovih. Daniel 11,41.

Jedni su „mnogi“ koji bivaju oboreni, a druga je skupina predstavljena kao „Edom, Moab i prvaci sinova Amonovih“. Prilikom nedjeljnoga zakona, Otkrivenje 18,4 poziva one koji su još u Babilonu da „iziđu“.

I začuh drugi glas s neba gdje govori: Iziđite iz nje, narode moj, da ne budete sudionici u njezinim grijesima i da ne primite od njezinih zala. Otkrivenje 18,4.

Edom, Moab i prvaci sinova Amonovih jesu oni koji umiču lukavošću, kao što se narodi otoka u Izaiji dvadeset nadaju učiniti.

U četrdeset i prvom retku druga nijansa na koju se pozivam jest ta da u četrdesetom, četrdeset i prvom i četrdeset i drugom retku nalazimo riječ „zemlje“, ali u četrdeset i prvom retku to je dodana riječ, nije u izvornim Danielovim riječima i ondje ne pripada. Mnoge su zemlje bile oborene u ispunjenju četrdesetog retka pri slomu Sovjetskoga Saveza, a mnoge su zemlje zarobljene kada papinstvo preuzme Ujedinjene narode. No pri nedjeljnom zakonu u Sjedinjenim Državama „mnogi“ koji su oboreni nisu mnoge zemlje; oni mogu biti samo adventisti sedmoga dana.

„Ako vam je predstavljena svjetlost istine, otkrivajući subotu četvrte zapovijedi i pokazujući da u Božjoj riječi nema nikakva temelja za svetkovanje nedjelje, a vi se ipak i dalje držite lažne subote, odbijajući svetkovati subotu koju Bog naziva ‘Moj sveti dan’, primajte žig zvijeri. Kada se to događa? Kada poslušate odredbu koja vam zapovijeda da prestanete raditi nedjeljom i štujete Boga, premda znate da u Bibliji nema ni jedne riječi koja bi pokazivala da je nedjelja išta drugo osim običnoga radnog dana, pristajete primiti žig zvijeri i odbijate Božji pečat.”
Review and Herald, 13. srpnja 1897.

Svaki član Crkve adventista sedmoga dana prihvatio je nauk o suboti kada je prvi put postao kršteni član Crkve te se drži odgovornim prema „svjetlu istine” u vezi sa subotom.

„Promjena subote znak je ili biljeg vlasti Rimske crkve. Oni koji, razumijevajući zahtjeve četvrte zapovijedi, odluče svetkovati lažnu subotu umjesto prave, time odaju počast onoj vlasti po čijoj je jedinjoj zapovijedi ona određena. Žig zvijeri jest papinska subota, koju je svijet prihvatio umjesto dana koji je odredio Bog. “

“Nitko još nije primio žig Zvijeri. Vrijeme kušnje još nije došlo. U svakoj crkvi ima istinskih kršćana, ne izuzimajući ni rimokatoličku zajednicu. Nitko nije osuđen dok ne primi svjetlo i ne uvidi obvezu četvrte zapovijedi. Ali kada izađe odredba kojom se nameće krivotvorena subota,

i snažan poklič trećega anđela upozori ljude protiv klanjanja Zvijeri i njezinu kipu, crta razgraničenja između lažnoga i istinitoga bit će jasno povučena. Tada će oni koji i dalje ustraju u prijestupu primiti žig Zvijeri.”

„Brzim koracima približavamo se tom razdoblju. Kada se protestantske crkve ujedine sa svjetovnom vlašću kako bi poduprle lažnu religiju, zbog protivljenja kojoj su njihovi preci podnijeli najžešći progon, tada će se papinska subota nametnuti udruženom vlašću Crkve i države. Nastupit će nacionalni otpad, koji će završiti jedino nacionalnom propašću.”

Manuscript 51, 1899.

Prigodom nedjeljnog zakona, jedini ljudi koji se drže odgovornima za svjetlo trećega anđela jesu adventisti sedmoga dana, jer će tek tada onima izvan adventizma biti predložen ispit trećega anđela. „Mnogi” oboreni pri nedjeljnom zakonu jesu laodicejski adventisti, jer „sud počinje od doma Božjega.”

Tako će posljednji biti prvi, i prvi posljednji: jer mnogi su pozvani, ali malo izabranih. Matej 20,16.

Izaija je „znak i čudo” za Egipat i Etiopiju u pogledu postupnog osvajanja svijeta od strane papinstva. Egipat su Ujedinjeni narodi; Etiopija su Sjedinjene Američke Države, a Asirija je papinstvo. U okviru te proročke povijesti Izaija počinje iznositi niz proročanstava o propasti. Dvadeset drugo poglavlje govori o Laodicejcima koji su oboreni pri nedjeljnom zakonu i o Filadelfjcima koji iz Babilona pozivaju „Edom, Moab i glavare sinova Amonovih”.

Laodicejski adventizam nema potreban karakter da bi bio spašen, i izbačen je iz usta Gospodnjih pri nedjeljnom zakonu. Ovu činjenicu navodim samo kako bih istaknuo sljedeću točku. Izaija dvadeset i dva predstavlja još jedan razlog zbog kojega je Laodiceja izgubljena, jer je proročanstvo propasti protiv doline „viđenja”. Postoje dvije glavne hebrejske riječi koje se prevode kao „viđenje”. Jedna označava proročki slijed događaja, a druga predstavlja viđenje Krista. Jedno je izvanjsko u odnosu na crkvu, a drugo je unutarnje crkvi. Riječ u dvadeset i drugom poglavlju jest ono viđenje koje predstavlja proročke događaje, i to je ista riječ koja je prevedena kao „viđenje” u knjizi Izreka.

Gdje nema viđenja, narod propada; a tko drži Zakon, blago njemu. Izreke 29,18.

„Breme doline viđenja” proročanstvo je koje prepoznaje dvije skupine štovatelja u Božjoj crkvi na svršetku svijeta. Jedna skupina, predstavljena Šebnom, jest Laodiceja, a druga skupina jest Filadelfija, predstavljena Elijakimom, sinom Hilkijinim. Razlika između te dvije skupine u ovom poglavlju, dakako, ista je kao i razlika u prispodobi o deset djevice. Jedna skupina u ponoć ima ulje, a druga ga nema. „Ulje” kao simbol predstavlja različite istine, ovisno o kontekstu u kojem se nalazi, ali u Izaiji dvadeset i dva „ulje” iz prispodobe o deset djevice predstavljeno je riječju „viđenje”. Jedna skupina ima „ulje”, a druga ga nema.

„Pomazanici koji stoje uz Gospodara sve zemlje imaju položaj koji je nekoć bio dan Sotoni kao kerubinu zakriljućemu. Po svetim bićima koja okružuju njegovo prijestolje, Gospodin održava stalnu vezu sa stanovnicima zemlje. Zlatno ulje predstavlja milost kojom Bog održava

svjetiljke vjernika opskrbljenima, da ne zatrepere i ne ugasnu se. Kad se to sveto ulje ne bi izlijevalo s neba u porukama Božjega Duha, sile zla imale bi potpunu vlast nad ljudima.“

„Bog se obećava kada ne primamo poruke koje nam šalje. Tako odbacujemo zlatno ulje koje bi On izlio u naše duše da se prenese onima koji su u tami. Kada dođe poziv: ‘Evo, zaručnik dolazi; iziđite mu u susret,’ oni koji nisu primili sveto ulje, koji nisu njegovali Kristovu milost u svojim srcima, ustanovit će, poput ludih djevoja, da nisu spremni susresti svojega Gospodina. Oni nemaju u sebi snage da pribave ulje, i njihovi su životi upropašteni. Ali ako se traži Božji Sveti Duh, ako usrdno molimo, kao što je Mojsije molio: ‘Pokaži mi svoju slavu,’ Božja će se ljubav izliti u naša srca. Kroz zlatne cijevi zlatno će se ulje prenijeti nama. ‘Ne silom ni snagom, nego mojim Duhom, govori Gospod nad vojskama.’ Primajući sjajne zrake Sunca Pravednosti, Božja djeca svijetle kao svjetla u svijetu.” Review and Herald, July 20, 1897.

Duhovi proroka slažu se jedan s drugim, a Zaharijina dva pomazanika ujedno su i dva svjedoka iz jedanaestog poglavlja Otkrivenja.

„Što se tiče dvaju svjedoka, prorok nadalje izjavljuje: ‘To su dvije masline i dva svijećjaka što stoje pred Bogom zemlje.’ ‘Tvoja riječ’, reče psalmist, ‘nožica je mojoj nozi i svjetlo mojoj stazi.’ Otkrivenje 11,4; Psalam 119,105. Dva svjedoka predstavljaju spise Staroga i Novoga zavjeta. Oboje su važna svjedočanstva o podrijetlu i trajnosti Božjega zakona. Oboje su također svjedoci o planu spasenja. Praslike, žrtve i proročanstva Staroga zavjeta upućuju unaprijed na Spasitelja koji treba doći. Evanđelja i poslanice Novoga zavjeta govore o Spasitelju koji je došao upravo onako kako su to praslika i proročanstvo prorekli.” Velika borba, 267.

Zaharijina dva pomazanika predstavljaju proces komunikacije koji je prikazan u prvom poglavlju Otkrivenja. „Ulje“, koje je proročka „vizija“ povijesnih događaja, prenosi se kroz Stari i Novi zavjet. U jedanaestom poglavlju Otkrivenja ta su dva svjedoka prema kontekstu prepoznata kao Mojsije i Ilija. Mojsije i Ilija simbol su sami sebi.

Kada su prikazani zajedno, kao na Gori preobraženja ili u Otkrivenju 11, oni su simboli dviju različitih istina. Na gori predstavljaju mučenike tijekom krize nedjeljnoga zakona i sto četrdeset i četiri tisuće, dok u Otkrivenju 11 predstavljaju Stari i Novi zavjet. No za adventizam oni predstavljaju još i više. Dva svjedoka za Židove bili su „Zakon i Proroci“, koji predstavljaju Stari zavjet, a dva svjedoka za kršćane bili su Stari i Novi zavjet, ali za adventizam dva svjedoka jesu riječ Božja i svjedočanstvo Isusovo. Zato je Ivan bio na Patmosu.

Ja Ivan, vaš brat i sudionik u nevolji, i u kraljevstvu i strpljivosti Isusa Krista, bijah na otoku koji se zove Patmos, zbog riječi Božje i zbog svjedočanstva Isusa Krista. Otkrivenje 1,9.

U Izaiji dvadeset i drugom poglavlju prikazana su dva svjedoka, Mojsije i Ilija, premda se to može prepoznati samo ako na to poglavlje primijenite načelo Alfe i Omege. Razmotrite gdje je Isus započeo svoje objašnjenje „viđenja“ proročkih događaja svojim učenicima na putu u Emaus.

„Počevši od Mojsija, samoga Alfa biblijske povijesti, Krist je u svim Pismima izlagao ono što se odnosilo na Njega.“ Želja vjekova, 796.

Ilija je prorok koji se pojavljuje prije velikoga i strašnoga dana Gospodnjega, s porukom utemeljenom na načelu Alfe i Omega, obraćajući srca otaca (alfa) k djeci (omega). Mojsije i Ilija predstavljaju alfu i omegu biblijskog proroštva. Ako to možete čuti, Mojsije je bio William Miller. I Mojsije i Miller umrli su, i obojica su po nadahnuću bili prepoznati kao spašeni. Mojsije je, naravno, uskrsnut odmah nakon svoje smrti, ali anđeli čekaju oko Millerova groba do njegova uskrsnuća. Ilija predstavlja posljednjega glasnika prije dolaska velikoga i strašnoga dana Gospodnjega.

„Židovi su nastojali zaustaviti naviještanje poruke koja je bila prorečena u Božjoj Riječi; ali proroštvo se mora ispuniti. Gospodin kaže: ‘Evo, ja ću vam poslati Iliju proroka prije nego dođe veliki i strašni dan Gospodnji’ (Malahija 4,5). Netko treba doći u duhu i sili Ilijinoj, i kad se pojavi, ljudi mogu reći: ‘Previše si revan, ne tumačiš Pisma na ispravan način. Dopusti da ti kažem kako trebaš iznositi svoju poruku.’”

„Mnogi ne mogu razlikovati Božje djelo od čovječjega. Govorit ću istinu kako mi je Bog daje, i sada kažem: nastavite li nalaziti mane, gajiti duh nesloge, nikada nećete spoznati istinu. Isus je rekao svojim učenicima: ‘Još vam imam mnogo toga kazati, ali sada ne možete nositi’ (Ivan 16,12). Oni nisu bili u stanju cijeniti svete i vječne stvari; ali Isus je obećao poslati Utješitelja, koji će ih naučiti svemu i dozvati im u sjećanje sve što im je On rekao. Braćo, ne smijemo svoje pouzdanje polagati u čovjeka. ‘Prođite se čovjeka, kojemu je dah u nosnicama; jer što je on da bi se cijenio?’ (Izaija 2,22). Svoje bespomoćne duše morate objesiti o Isusa. Nije primjereno da pijemo s izvora u dolini, kad postoji izvor u planini. Ostavimo niže tokove; dođimo višim izvorima. Ako postoji neka točka istine koju ne razumijete, oko koje se ne slažete, istražujte, uspoređujte Pismo s Pismom, spustite okno istine duboko u rudnik Božje Riječi. Morate položiti sebe i svoja mišljenja na Božji žrtvenik, odbaciti svoje unaprijed stvorene zamisli i dopustiti Duhu Neba da vas vodi u svu istinu.” Selected Messages, knjiga 1, 412.

U Izaiji dvadeset i dva Šebna i Elijakim predstavljaju mudre i lude unutar adventizma na svršetku svijeta, kada kralj sjevera napreduje na Jeruzalem. Elijakim, sin Hilkijin, posjedovao je „viđenje“, a Šebna nije.

Gdje nema viđenja, narod propada; a blago onomu tko drži Zakon. Izreke 29,18.

Proročka poruka, to jest „viđenje” ovoga retka, obraća se dvjema stvarima. Razumijete porast proročke svjetlosti i živite, a ako ne — umirete. Ako ne razumijete, tada ne možete biti pripravljeni da držite subotu u kušnji nedjeljnoga zakona. Bit će „prekasno”. Kada laodicejski adventisti budu oboreni pri nedjeljnom zakonu, odbacuju Zakon zato što su odbacili „viđenje istine”. Nemaju ulja; ne razumiju porast znanja koje se otpećakuje neposredno prije nego što se milost zatvori.

Jer govoriš: Bogat sam, obogatio sam se i ništa mi ne treba; a ne znaš da si nevoljnik, i jadan, i siromašan, i slijep, i gol. Otkrivenje 3,17.

Izaijin znak bio je u tome što je tri godine hodio gol i bos. To je činio kako bi upozorio one koji će primiti upozorenje njegove proročke poruke: ako ne razumijete viđenje proročkih događaja, doći ćete do nedjeljnog zakona i postati sužnji odvedeni u bijednom, jadnom, siromašnom, slijepom i

golom stanju. Izaija je bio znak i čudo za povijest Izaijina vremena, a još više za svršetak svijeta.

A sve im se to događalo za primjer; i napisano je za upozorenje nama, kojima su došli svršeci svijeta. 1. Korinćanima 10,11.

U prvih pet redaka dvadeset drugoga poglavlja Jeruzalem, grad Davidov, označen je kao „buran”, „veseo grad” koji je pun „vreve”. U ovom se poglavlju rabi klasična biblijska izreka, kojom se služe čak i svjetovni ljudi, da bi se predstavio „veseli” „buran” grad pun „vreve”, kada oni iz trinaestoga retka radosno govore: „jedimo i pijmo, jer sutra ćemo umrijeti.” Ipak, premda su veseli, njihovi su ljudi pobijeni, ali ne mačem niti u boju, te stoga Izaija postavlja pitanje: „Što ti je?”

Što god da ih tišti, navelo ih je da se popnu na krovove. Krovovi su simbol štovanja sunca, mjeseca i zvijezda; oni su simbol spiritizma. Adventizam se u ovom odlomku nalazi pod duhovnom zabludom.

I one koji se klanjaju vojsci nebeskoj na krovovima; i one koji se klanjaju i zaklinju Gospodinom, a zaklinju se i Malhamom; i one koji su se odvratili od Gospoda; i one koji nisu tražili Gospoda niti se za nj raspitivali.

Umukni pred nazočnošću Gospoda Boga, jer je blizu dan Gospodnji; jer je Gospod pripremio žrtvu, pozvao je svoje uzvanike. I dogodit će se na dan Gospodnje žrtve da ću kazniti knezove i kraljeve sinove, i sve koji su odjeveni u tuđinsko ruho. U isti dan također ću kazniti sve one koji preskaču prag, koji kuće svojih gospodara pune nasiljem i prijevarom. Sefanija 1,5–9.

U krizi nedjeljnoga zakona adventizam, predstavljen kao Jeruzalem, nalazi se u „dolini viđenja”. Oni koji odbacuju proročku poruku, predstavljenu „uljem” ili „viđenjem”, prakticiraju spiritualizam, o kojemu Pavao govori u Drugoj poslanici Solunjanima. Ondje također nalazimo one (Šebna) koji ne primiše ljubav istine.

I zato će im Bog poslati silnu zabludu da povjeruju laži: da budu osuđeni svi koji ne povjerovaše istini, nego uživahu u nepravdi. 2. Solunjanima 2,11.12.

Naravno, riječ „istina” koju Pavao upotrebljava grčka je riječ preuzeta iz hebrejske riječi za „istinu”, koja je sastavljena od triju hebrejskih slova što predstavljaju Alfu i Omegu. Odbacivanje „istine” predstavljene kao načela Alfe i Omega navlači na Laodicejce silnu zabludu, a ta je zabluda spiritualizam.

„Kaže prorok Izaija: ‘I kad vam reknu: Tražite one koji imaju prisne duhove i vrače koji šapću i mrmljaju, ne treba li narod tražiti Boga svojega? Zar za žive mrtve? K zakonu i svjedočanstvu! Ako ne govore po ovoj riječi, to je zato što nema svjetlosti u njima.’ Izaija 8:19, 20. Kad bi ljudi bili voljni prihvatiti istinu tako jasno izloženu u Svetome pismu o naravi čovjeka i stanju mrtvih, u tvrdnjama i pojavama spiritizma vidjeli bi Sotonino djelovanje sa silom, znakovima i lažnim čudesima. No radije nego da se odreknu slobode tako ugodne tjelesnom srcu i napuste grijehe koje ljube, mnoštva zatvaraju oči pred svjetlošću i idu ravno dalje, ne mareći za opomene, dok Sotona plete svoje zamke oko njih, i oni postaju njegov plijen. ‘Jer nisu primili ljubav istine da bi se spasili’, zato će im ‘Bog poslati silnu zabludu da povjeruju laži’. 2. Solunjanima 2:10, 11.” Velika borba, 559.

U Izaiji dvadeset i drugom poglavlju ljudi radosnoga grada bivaju pobijeni, ali ne u boju niti mačem; svi su zajedno svezani i pogubljeni s knezovima koji su pobjegli.

„Ako crkva bude slijedila put sličan onomu svijeta, dijelit će istu sudbinu. Štoviše, budući da je primila veće svjetlo, njezina će kazna biti veća od kazne nepokajanih.”

„Mi kao narod ispovijedamo da imamo istinu prije svih drugih naroda na zemlji. Tada bi naš život i karakter trebali biti u skladu s takvom vjerom. Dan je upravo pred nama kada će pravedni biti svezani kao dragocjeno žito u snopove za nebesku žitnicu, dok će bezbožni, poput kukolja, biti sabrani za ognjeve posljednjega velikog dana. Ali pšenica i kukolj ‘rastu zajedno do žetve.’“ Testimonies, volume 5, 100.

Vodstvo u Izaiji dvadeset i drugom bilo je svezano „strijelcima“. Šebna je prepoznat kao upravitelj nad domom, a njegov će položaj biti dan Elijakimu, sinu Hilkijinu. U Izaiji dvadeset i drugom proročka poruka predstavljena „viđenjem“ proročkih događaja proizvela je dvije skupine štovatelja u Jeruzalemu dok se približava kralj sa sjevera. Jedna se skupina veže za nebesku žitnicu, a druga za ognjeve posljednjih dana. Ono što je svezalo opake jesu „strijelci“, što je jedan od mnogih simbola islama u Božjoj Riječi.

I ostatak broja strijelaca, junaka sinova Kedrovih, bit će umanjen; jer to je izrekao Gospodin, Bog Izraelov. Izaija 21,17.

A ovo su imena sinova Jišmaelovih, po njihovim imenima, prema njihovim naraštajima: prvorodenac Jišmaelov, Nebajot; i Kedar, i Adbeel, i Mibsam, i Mišma, i Duma, i Masa, Hadar, i Tema, Jetur, Nafiš i Kedma. To su sinovi Jišmaelovi, i to su njihova imena, po njihovim naseljima i po njihovim utvrdama; dvanaest knezova prema njihovim narodima. Postanak 25,13–16.

Vodstvo adventizma bilo je svezano od strijelaca kada je odbacilo poruku da je islam napao Sjedinjene Države 11. rujna 2001. godine, kao ispunjenje biblijskog proročanstva. Napad 11. rujna bio je potvrda poruke koja je bila otpečaćena 1989. godine, pri slomu Sovjetskoga Saveza. Napad islama 11. rujna bio je uspoređan s 11. kolovoza 1840., kada je proročanstvo o tome da je islam zadržan osnažilo poruku prvoga anđela potvrdivši Millerovo osnovno proročko pravilo, da jedan dan predstavlja jednu godinu. Dana 11. kolovoza 1840. ispunio se preorečeni događaj koji se temeljio na načelu dan za godinu. Kada se to ispunilo, poruka prvoga anđela bila je odnesena do svake misijske postaje u svijetu.

11. rujna potvrdio je temeljno pravilo „viđenja“ danoga adventizmu da ga objavi. To je pravilo da se povijest ponavlja. Kada je 11. kolovoza 1840. bilo potvrđeno načelo dan za godinu, sišao je silni anđeo iz desetog poglavlja Otkrivenja, označujući osnaženje Millerove poruke o času suda, te je tako predoznačio vrijeme kada je anđeo iz osamnaestog poglavlja Otkrivenja sišao 11. rujna.

„Kako je došlo do toga da se proširila riječ kako sam izjavila da će New York biti zbrisan plimnim valom? To ja nikada nisam rekla. Rekla sam, dok sam promatrala kako se ondje podižu velike zgrade, kat za katom: ‘Kakvi će se strašni prizori odigrati kada Gospod ustane da strašno potrese zemlju! Tada će se ispuniti riječi iz Otkrivenja 18,1–3.’ Cijelo osamnaesto

poglavlje Otkrivenja upozorenje je na ono što dolazi na zemlju. Ali ja nemam posebnu svjetlost u pogledu onoga što dolazi na New York, osim što znam da će jednoga dana ondje velike zgrade biti oborene okretanjem i prevrtanjem Božje sile. Iz svjetlosti koja mi je dana znam da je uništenje u svijetu. Jedna riječ od Gospoda, jedan dodir njegove silne moći, i te će goleme građevine pasti. Odigrat će se prizori čiju strašnost ne možemo ni zamisliti.“ Review and Herald, 5. srpnja 1906.

O islamu se, dakako, može reći mnogo više, ali Šebna predstavlja one koji odbacuju „viđenje” proročke povijesti koje se temelji na ponavljanju povijesti, zajedno s temeljnom istinom o ponavljanju povijesti — da početak neke stvari predodžuje njezin svršetak. Obuzdavanje islama 11. kolovoza 1840. dovelo je anđela iz Otkrivenja deset dolje, a oslobađanje islama 11. rujna dovelo je anđela iz Otkrivenja osamnaest dolje.

I rekoh: Čujte, molim vas, glavari Jakovljevi i knezovi doma Izraelova! Nije li vaše da poznajete pravdu? Vi koji mrzite dobro, a ljubite zlo; koji derete kožu s njih i meso s njihovih kostiju; koji još jedete meso moga naroda i gulite kožu s njih; kosti im lomite i siječete ih na komade kao za lonac i kao meso u kotlu. Tada će vapiti Gospodu, ali ih on neće uslišati; nego će sakriti lice svoje od njih u ono vrijeme, jer su zlo činili u svojim djelima. Ovako govori Gospod o prorocima koji zavode moj narod, koji grizu svojim zubima i viču: Mir! a onomu tko ne meće ništa u njihova usta, navješćuju rat protiv njega. Zato će vam biti noć, bez viđenja, i tama, bez proricanja; sunce će zaći nad prorocima i dan će se smračiti nad njima. Tada će se vidioci postidjeti i vračari smesti; da, svi će pokriti usne, jer nema odgovora od Boga. Ali ja sam doista pun sile po Duhu Gospodnjem, i pravde, i jakosti, da objavim Jakovu njegov prijestup, i Izraelu njegov grijeh. Čujte ovo, molim vas, glavari doma Jakovljeva i knezovi doma Izraelova, vi koji se gadite pravde i izvrćete svaku pravičnost. Sion gradite krvlju, a Jeruzalem bezakonjem. Njegovi glavari sude za mito, njegovi svećenici poučavaju za plaću, a njegovi proroci proriču za novac; a ipak se oslanjaju na Gospoda i govore: Nije li Gospod među nama? Neće zlo doći na nas. Mihej 3:1–11.

I mnoštvo svih naroda koji vojuju protiv Ariela [Jeruzalema], svi koji vojuju protiv njega i protiv njegove utvrde te ga tlače, bit će kao san noćnoga viđenja. Bit će kao kad gladan čovjek sanja, i gle, jede; ali se probudi, a duša mu je prazna; ili kao kad žedan čovjek sanja, i gle, pije; ali se probudi, i gle, malakše, a duša mu još žudi: tako će biti mnoštvo svih naroda koji vojuju protiv gore Siona. Stanite i čudite se; vičite i vapijte: pijani su, ali ne od vina; teturaju, ali ne od žestoka pića. Jer je Gospod izlio na vas duh duboka sna i zatvorio vaše oči: proroke i vaše poglavare, vidoce, pokrio je. I sve vam je viđenje postalo kao riječi zapečaćene knjige, koju daju onome koji je učen govoreći: Čitaj ovo, molim te; a on kaže: Ne mogu, jer je zapečaćeno. A knjiga se daje onome koji nije učen govoreći: Čitaj ovo, molim te; a on kaže: Nisam učen. Zato Gospod reče: Budući da mi se ovaj narod približava svojim ustima i svojim me usnama štuje, a srce je svoje udaljio daleko od mene, i strah njihov prema meni naučen je po zapovijedi ljudskoj, zato, evo, nastavit ću činiti čudesno djelo među ovim narodom, doista čudesno djelo i čudo: jer će propasti mudrost njegovih mudraca, i razum njegovih razboritih bit će sakriven. Jao onima koji duboko nastoje sakriti svoj naum od Gospoda, i čija su djela u tami, pa govore: Tko nas vidi? i tko nas poznaje? Doista, vaše izvrćanje stvari držat će se kao lončareva glina: jer hoće li djelo reći o onome koji ga je načinio: Nije me načinio? ili će oblikovana stvar reći o

onome koji ju je oblikovao: Nije imao razuma? Izaija 29:7–16.

Dolina viđenja, prema Izaiji, jest „dan nevolje, gaženja i smetenosti od Gospoda Boga nad vojskama u dolini viđenja, rušenja zidova i vapaja prema gorama.” Izaija stoga gorko plače, kao što je i Isus.

Isusove suze nisu bile izazvane predosjećajem Njegove vlastite patnje. Neposredno pred Njim bio je Getsemani, gdje će Ga uskoro zasjeniti strahota velike tame. U vidokrugu su bila i Ovčja vrata, kroz koja su stoljećima vođene životinje za žrtvene prinose. Ta su se vrata uskoro trebala otvoriti za Njega, velikoga Pralika, na čiju su žrtvu za grijeha svijeta upućivali svi ti prinosi. U blizini je bila i Golgota, mjesto Njegove nadolazeće agonije. Ipak, Otkupitelj nije plakao i jecao u duševnoj tjeskobi zbog tih podsjetnika na svoju okrutnu smrt. Njegova žalost nije bila sebična. Pomisao na vlastitu agoniju nije zastrašila tu plemenitu dušu, spremnu na samopožrtvovnost. Prizor Jeruzalema probo je Isusovo srce — Jeruzalema koji je odbacio Sina Božjega i prezreo Njegovu ljubav, koji se odbio dati uvjeriti Njegovim silnim čudima i koji Mu je upravo namjeravao oduzeti život. Vidio je što je on bio u svojoj krivnji zbog odbacivanja svojega Otkupitelja i što je mogao biti da je prihvatio Njega koji je jedini mogao iscijeliti njegovu ranu. Došao ga je spasiti; kako bi ga mogao prepustiti?

Izrael je bio povlašten narod; Bog je njihov hram učinio svojim prebivalištem; bio je „prekrasan po položaju, radost cijele zemlje“. Psalam 48,2. Ondje je bio zapis više od tisuću godina Kristove zaštitničke skrbi i nježne ljubavi, kakvu otac gaji prema svojem jedinomu djetetu. U tome su hramu proroci izricali svoja svečana upozorenja. Ondje su se njihale kadionice koje su gorjele, dok se kâd, pomiješan s molitvama štovatelja, uzdizao k Bogu. Ondje je tekla krv životinja, kao slika Kristove krvi. Ondje je Jahve objavljivao svoju slavu nad prijestoljem milosti. Ondje su svećenici služili, a raskoš simbola i obreda trajala je vjekovima. Ali svemu tome morao je doći kraj.

„Isus podiže svoju ruku, — koja je tako često blagoslivljala bolesne i napaćene, — i mašući njome prema osuđenomu gradu, u isprekidanim uzvicima žalosti uskliknu: ‘Kad bi i ti poznala, barem u ovaj svoj dan, ono što pripada tvome miru! —’ Ovdje je Spasitelj zastao i ostavio neizrečenim kakvo je moglo biti stanje Jeruzalema da je prihvatio pomoć koju mu je Bog želio dati, — dar svojega ljubljenog Sina. Da je Jeruzalem znao ono što je imao povlasticu znati i poslušao svjetlo koje mu je Nebo poslalo, mogao je stajati u ponosu blagostanja, kraljica kraljevstava, slobodan u snazi svoje od Boga dane moći. Ne bi bilo naoružanih vojnika koji bi stajali na njegovim vratima, ni rimskih stijegova što bi se vijorili s njegovih zidina. Slavna sudbina koja bi mogla blagosloviti Jeruzalem da je prihvatio svojega Otkupitelja uzdigla se pred Sinom Božjim. Vidio je da je po Njemu mogao biti izliječen od svoje teške bolesti, oslobođen iz ropstva i utvrđen kao moćna metropola zemlje. S njegovih bi zidina golub mira poletio svim narodima. Bio bi kruna slave svijeta.“

„Ali svijetla slika onoga što je Jeruzalem mogao biti iščezava pred Spasiteljevim pogledom. On shvaća što je on sada pod rimskim jarmom, noseći Božje negodovanje, osuđen na Njegov osvetnički sud. On nastavlja prekinutu nit svoje tužaljke: ‘Ali sada je to skriveno od tvojih očiju. Jer doći će dani na tebe kada će tvoji neprijatelji podignuti opkop oko tebe, opkoliti te unaokolo i pritiskati te sa svake strane, i oborit će te do zemlje, i tvoju djecu u tebi; i neće

ostaviti u tebi ni kamena na kamenu; zato što nisi poznao vrijeme svoga pohoda.”

„Krist je došao spasiti Jeruzalem s njegovom djecom; ali farizejska oholost, licemjerje, zavist i zloba spriječili su Ga da ostvari svoju namjeru. Isus je znao strašnu odmazdu koja će snaći osuđeni grad. Vidio je Jeruzalem opkoljen vojskama, opkoljene stanovnike dovedene do gladi i smrti, majke kako se hrane mrtvim tijelima vlastite djece, i roditelje i djecu kako jedni drugima otimaju posljednji zalogaj hrane, dok je prirodna naklonost bila uništena nagrizajućim mukama gladi. Vidio je da će tvrdokornost Židova, očitovana u njihovu odbacivanju Njegova spasenja, također dovesti do toga da odbiju pokoriti se osvajačkim vojskama. Gledao je Kalvariju, na kojoj je trebao biti uzdignut, zasađenu križevima gusto poput šumskih stabala. Vidio je nesretne stanovnike kako podnose mučenje na spravi za rastezanje i raspeće, kako su prekrasne palače razorene, hram u ruševinama, i kako od njegovih golemih zidova nije ostao ni kamen na kamenu, dok je grad bio preoran kao njiva. S pravom je Spasitelj mogao plakati u agoniji pri pogledu na taj strašni prizor.“

„Jeruzalem je bio dijete Njegove skrbi, i kao što nježni otac tuguje nad neposlušnim sinom, tako je Isus plakao nad ljubljenim gradom. Kako da te predam? Kako da gledam kako si određen za uništenje? Moram li te pustiti da dopuniš čašu svojega bezakonja? Jedna je duša od takve vrijednosti da u usporedbi s njom svjetovi tonu u beznačajnost; ali ovdje je trebao biti izgubljen čitav narod. Kad brzi sunčev zalazak na zapadu iščezne s neba, Jeruzalemu će završiti dan milosti. Dok se povorka zaustavljala na obronku Maslinske gore, za Jeruzalem još nije bilo prekasno da se pokaje. Anđeo milosti tada je sklapao svoja krila kako bi sišao sa zlatnoga prijestolja i ustupio mjesto pravdi i presudi koja je hitro dolazila. Ali Kristovo veliko srce ljubavi još je uvijek preklinjalo za Jeruzalem, koji je prezreo Njegove milosti, odbacio Njegova upozorenja i upravo se spremao okrvaviti svoje ruke Njegovom krvlju. Kad bi se Jeruzalem samo pokajao, još ne bi bilo prekasno. Dok su posljednje zrake zalazećega sunca još obasjavale hram, kule i vrhove, ne bi li ga neki dobri anđeo poveo k Spasiteljevoj ljubavi i odvratio njegovu propast? Lijepi i nesveti grade, koji si kamenovao proroke, koji si odbacio Sina Božjega, koji si se svojim nepokajanjem sam okivao okovima ropstva, — tvoj se dan milosti gotovo navršio!“ Čežnja vjekova, 576–578.

Dok Izaija u dvadeset i drugom poglavlju opisuje ratovanje protiv Jeruzalema, oni koji napadaju „svrstavaju se u bojni red pred vratima“. Elam i Kir stoje na vratima s pripremljenim oružjem te tada otkrivaju pokrivalo Jeruzalemovo. U Izaije je „pokrivalo“ koje neprijatelji pred vratima otkrivaju sjena Egipta.

Jao buntovnoj djeci, govori Gospodin, koja donose odluke, ali ne od mene; i koja se pokrivaju pokrivačem, ali ne od moga duha, da bi pridodala grijeh na grijeh; koja idu da siđu u Egipat, a nisu pitala na moja usta; da se utvrde u snazi faraonovoj i da se uzdaju u sjenu Egipta! Izaija 30,1.2.

Jeruzalemski neprijatelji prepoznaju da su oni koje predstavlja Šebna položili svoje pouzdanje u Egipat, misleći da će ih Egipat zaštititi, dok oni koje predstavlja Elijakim, sin Hilkijin, ne uzdaju se u „sjenu Egipta“, nego su pokriveni zaklonom Duha Božjega i uzdaju se u „sjenu Svevišnjega“.

Tko prebiva u skrovitosti Svevišnjega, boravit će pod sjenom Svemogućega. Reći ću za Gospoda: On je utočište moje i tvrđava moja; Bog moj, u njega ću se uzdati. Psalmi 91,1.2.

U krizi nedjeljnoga zakona mudre djevice, koje predstavlja Elijakim, sin Hilkijin, uzdaju se u sjenu Svevišnjega, a lude djevice, koje predstavlja Šebna, uzdaju se u sjenu Egipta. Riječ prevedena kao „otkriveno” znači svući i odvesti u sužanjstvo. Neprijatelji na vratima prepoznaju da je zaštita Jeruzalema uklonjena, i tada Šebna i njegovi drugovi počinju nastojati spasiti sami sebe, jer vide „provale grada Davidova” i vide da ima mnogo provala koje će neprijatelju omogućiti da uđe. U panici, kao što je prikazano u prispodobi o deset djevice, lude počinju tražiti zaštitu, ali je nemaju.

Šebna gleda u „šumsko oružje” da ga spasi, ali prekasno je. Broji kuće u Jeruzalemu i počinje ih rušiti da utvrdi zid, ali prekasno je. Skupljaju vodu iz donjeg ribnjaka i nastoje je povezati s vodom staroga ribnjaka, ali prekasno je. Budući da je voda temeljni simbol Duha Svetoga, to otkriva da očajnički traže ulje, ali prekasno je. U svim svojim naporima zaboravili su Stvoritelja ribnjakâ i da je on davno načinio te „ribnjake” istine. Zaboravili su da je Stijena vjekova bila ta koja je pružila poruku u starim vremenima. Izabrali su ne hoditi starim stazama, koje su prikazane temeljima uspostavljenima kroz djelo Williama Millera.

„Neprijatelj nastoji odvratiti umove naše braće i sestara od djela pripravljanja naroda da opstane u ovim posljednjim danima. Njegove su sofisterije osmišljene da umove odvedu od pogibli i dužnosti ovoga časa. Oni svjetlo koje je Krist došao s neba dati Ivanu za svoj narod smatraju ništavnim. Uče da prizori koji su upravo pred nama nisu od dovoljne važnosti da bi im se posvetila posebna pozornost. Obezvrjeđuju istinu nebeskoga podrijetla i lišavaju Božji narod njegova prijašnjeg iskustva, dajući mu umjesto toga lažnu znanost.

„Ovako govori Gospodin: Stanite na putove i pogledajte, i pitajte za stare staze, gdje je dobar put, i idite njime.“ Jeremija 6:16.

„Neka nitko ne nastoji otrgnuti temelje naše vjere — temelje koji su bili postavljeni na početku našega djela molitvenim proučavanjem Riječi i otkrivenjem. Na tim temeljima gradili smo tijekom posljednjih pedeset godina. Ljudi mogu pretpostavljati da su pronašli nov put i da mogu postaviti čvršći temelj od onoga koji je već postavljen. Ali to je velika obmana. Nitko ne može postaviti drugi temelj osim onoga koji je već postavljen.”

„U prošlosti su mnogi poduzimali izgradnju nove vjere, uspostavu novih načela. Ali koliko je dugo njihova građevina opstala? Ubrzo je pala, jer nije bila utemeljena na Stijeni.

„Zar se prvi učenici nisu morali suočiti s ljudskim tvrdnjama? Zar nisu morali slušati lažne teorije i zatim, učinivši sve, ostati postojani govoreći: ‘Jer drugoga temelja nitko ne može postaviti osim onoga koji je postavljen’? 1. Korinćanima 3,11.“

„Stoga početak svoje pouzdanosti trebamo čvrsto držati do kraja. Riječi sile Bog i Krist poslali su ovomu narodu, izvodeći ga iz svijeta, točku po točku, u jasnu svjetlost sadašnje istine. Usnama dotaknutim svetim ognjem, Božji su sluge navješćivali poruku. Božanska je izjava stavila svoj pečat na istinitost objavljene istine.” Svjedočanstva, svezak 8, 296, 297.

„Dan” u kojem se sve to zbiva jest onaj biblijski „dan” koji Izaija prepoznaje kao onaj u kojem je Gospodin, Jahve nad Vojskama, pozvao „na plač i na naricanje, na ćelavost i na opasivanje kostrijeti”.

I Jahve progovori Mojsiju govoreći: Također, desetoga dana ovoga sedmoga mjeseca neka bude Dan pomirenja; neka vam to bude sveti sabor, i mučite duše svoje te prinesite Jahvi žrtvu paljenu ognjem. I ne radite nikakva posla u taj isti dan, jer je to Dan pomirenja, da se za vas izvrši pomirenje pred Jahvom, Bogom vašim. Jer koja god duša ne bude mučila samu sebe u taj isti dan, neka se istrijebi iz svoga naroda. I koja god duša bude radila ikakav posao u taj isti dan, tu ću dušu zatrti iz njezina naroda. Nikakva posla ne radite: to neka bude uredba vječna kroz naraštaje vaše u svim prebivalištima vašim. Neka vam to bude subota počinka, i mučite duše svoje; od večeri devetoga dana mjeseca, od večeri do večeri, svetkujte svoju subotu. Levitski zakonik 23:26–32.

Dan koji predočuju Šebna i Elijakim, sin Hilkijin, protuslikovni je Dan pomirenja, koji obuhvaća povijest od 1844. godine pa sve dok Mihael ne ustane. U tom razdoblju adventizam je pozvan „mučiti” svoje duše, ili, kako to Izaija prikazuje, pozvan je „na plač, i na naricanje, i na ćelavost, i na opasivanje kostrijeti”.

„Godine 1844. naš veliki Veliki svećenik ušao je u Svetinju nad svetinjama nebeskog svetišta kako bi započeo djelo istražnoga suda. Slučajevi pravednih mrtvih prolazili su na razmatranje pred Bogom. Kada to djelo bude dovršeno, sud treba biti izrečen nad živima. Kako su dragocjeni, kako su važni ovi svećani trenuci! Svatko od nas ima svoj slučaj koji je u tijeku pred nebeskim sudom. Svakomu od nas bit će suđeno prema djelima učinjenima u tijelu. U pralikovskoj službi, kada je veliki svećenik u Svetinji nad svetinjama zemaljskog svetišta obavljao djelo pomirenja, od naroda se zahtijevalo da ponizi svoje duše pred Bogom i prizna svoje grijeh, kako bi za njih bilo izvršeno pomirenje i kako bi bili izbrisani. Hoće li se od nas tražiti išta manje u ovom protulikovskom Danu pomirenja, kada Krist u nebeskom svetišću posreduje za svoj narod, a nad svakim slučajem treba biti izrečena konačna, neopoziva odluka?”

„Kakvo je naše stanje u ovom strašnom i svečanom vremenu? Jao, kakva oholost prevladava u crkvi, kakvo licemjerje, kakva obmana, kakva ljubav prema odijevanju, lakoumnosti i zabavi, kakva želja za vrhovništvom! Svi su ti grijesi pomračili um, tako da se vječne stvarnosti nisu razabirale. Zar nećemo istraživati Sveto pismo da bismo znali gdje se nalazimo u povijesti ovoga svijeta? Zar nećemo postati upućeni u djelo koje se u ovo vrijeme izvršava za nas i u položaj koji bismo mi kao grešnici trebali zauzimati dok ovo djelo pomirenja napreduje? Ako imalo marimo za spasenje svojih duša, moramo učiniti odlučnu promjenu. Moramo tražiti Gospodina s istinskim pokajanjem; moramo s dubokom skrušenošću duše priznati svoje grijeh, da budu izbrisani.“ Selected Messages, knjiga 1, 124, 125.

I u onaj dan Gospodin, Jahve nad vojskama, pozva na plač i na naricanje, na ćelavost i na opasivanje kostrijeti; a gle, veselje i radost, klanje volova i ubijanje ovaca, jedenje mesa i pijenje vina: jedimo i pijmo, jer sutra ćemo umrijeti. Izaija 22,12.13.

Gospodin je pozvao Šebnu da muči svoju dušu, ali on je izabrao jesti, piti i nastaviti se veseliti. Gospodin je „otkrio” njegovim „ušima” da Šebnin grijeh neće biti očišćen. Riječ prevedena kao „očišćen” jest riječ koja se u Levitskom zakoniku rabi za „pomirenje”. Taj grijeh laodicejskog adventizma neće biti okajan. Sada Izaija počinje govoriti o odnosu Šebne (laodicejskih adventista) s Elijakimom, sinom Hilkijinim (filadelfijskih adventista).

Šebna je „rizničar“, kao što je bio i Juda. A Tobija je u dane Nehemijine živio u Božjem svetištu, u odaji (riznici) gdje su se trebali čuvati prinosi. Kada je Nehemija očistio hram, izbacio je Tobiju i njegove stvari. I Šebna također treba biti izbačen. Obojica ilustriraju izbacivanje laodicejskog adventizma pri nedjeljnom zakonu.

„Zbog okrutnosti i podmuklosti Amonaca i Moabaca prema Izraelu, Bog je preko Mojsija objavio da oni trebaju zauvijek biti isključeni iz zbora Njegova naroda. Vidi Ponovljeni zakon 23,3–6. Prkoseći toj riječi, veliki je svećenik izbacio prinose pohranjene u odaji doma Božjega kako bi načinio mjesto ovom predstavniku zabranjena naroda. Veće prezrenje prema Bogu nije se moglo pokazati nego iskazati takvu naklonost tomu neprijatelju Boga i Njegove istine.“

„Po povratku iz Perzije, Nehemija je doznao za to drsko oskvrnuće i bez odlaganja poduzeo mjere da protjera uljeza. ‘Teško me to ražalostilo’, izjavljuje on; ‘stoga izbacih sve kućne stvari Tobijine iz odaje. Tada zapovjedih, i očistiše odaje; a onamo opet unesoh posude Doma Božjega, zajedno s prinosom i tamjanom.’“

„Ne samo da je hram bio oskvrnjen, nego su i prinosi bili pogrešno upotrijebljeni. To je bilo sklono obeshrabriti darežljivost naroda. Izgubili su svoju revnost i gorljivost te su nerado davali svoje desetine. Riznice Doma Gospodnjega bile su slabo opskrbljene; mnogi pjevači i drugi zaposleni u hramskoj službi, ne primajući dostatnu potporu, napustili su Božje djelo kako bi radili drugdje.” Proroci i kraljevi, 670.

Šebna, Juda i Tobija svi predstavljaju laodikejske adventiste na svršetku vremena.

Ovako govori Gospodin Bog nad vojskama: Idi, pođi k tomu rizničaru, k Šebni, koji je nad kućom, i reci: Što ti imaš ovdje? i koga ti imaš ovdje, te si sebi ovdje isklesao grobnicu, kao onaj koji sebi kleše grobnicu na visini i sebi u stijeni izdubljuje prebivalište? Evo, Gospodin će te odnijeti silnim izgnanstvom i doista će te posve obaviti. On će te doista silovito zaviti i baciti kao loptu u prostranu zemlju: ondje ćeš umrijeti, i ondje će bojna kola tvoje slave biti sramota kući tvoga gospodara. I otjerat ću te s tvoga položaja, i iz tvoje časti on će te oboriti. Izaija 22:15–19.

Kako se kralj sa sjevera približava Jeruzalemu, valja imati na umu da je to približavanje postupno približavanje za koje su građani Jeruzalema znali da dolazi. To je ono što je naznačeno u Izaiji, dvadesetom poglavlju, kada je Tartan, asirski zapovjednik, osvojio Ašdod u Egiptu. Znali su što dolazi, a Šebna je provodio svoje vrijeme praveći sebi raskošan grob. Arheolozi su pronašli Šebnin grob i uklonili pisani natpis koji se nalazio nad ulazom u grob, a on se sada nalazi u Britanskom muzeju. Začudo, kada je Šebna bio uklonjen i Elijakim, sin Hilkijin, preuzeo Šebnin vodeći položaj, Elijakim, sin Hilkijin, primio je kraljevski pečat kojim je mogao ovjeravati svoje ime na službenim dokumentima. I taj su pečat pronašli arheolozi i nalazi se u istom muzeju u Engleskoj.

Šebna je u muzeju predstavljen svojim grobom, znakom smrti, a Elijakim, sin Hilkijin, u muzeju je predstavljen pečatom života.

Zbog Šebnina odbacivanja poruke opomene o kralju sjevera, bio je izbljuvan iz usta Gospodnjih, a riječ prevedena kao „izbljuvan” u upozorenju Laodiceji u Otkrivenju zapravo znači povraćanje u mlazu. S Nehemijom je izbacio Tobiju i njegovu imovinu, a sa Šebnom je bio silovito bačen kao lopta u daleku zemlju. Šebna predstavlja laodicejske adventiste koji odbacuju proročku poruku koja je bila opečaćena 1989. godine i pripremaju se za grob — žig zvijeri, a Elijakim, sin Hilkijin, predstavlja filadelfijsko adventstvo koje prima pečat Božji.

I dogodit će se u onaj dan da ću pozvati slugu svojega Elijakima, sina Hilkijina; i odjenut ću ga tvojom haljinom, i opasati ga tvojim pojasom, i predat ću tvoju vlast u njegovu ruku; i on će biti otac stanovnicima Jeruzalema i domu Judinu. Izaija 22,20.21.

Pri donošenju nedjeljnoga zakona pšenica i kukolj adventizma bivaju odvojeni, a vodstvo crkve pobjedonosne predaje se Elijakimu, sinu Hilkijinu, i tada Gospod uzdiže svoju crkvu kao stijeg dok poruka trećega anđela prerasta u glasan poklič. Možda sam bio odviše suvišan uključivši izraz „sin Hilkijin“, kada sam mogao jednostavno reći Elijakim. Ali zajedno otac i njegovo dijete simbol su Ilijine poruke prije sedam posljednjih zala. Ilijina poruka služi se simbolikom otaca i djece kako bi predstavila prvoga (oca) i posljednjega (sina). Taj proročki odnos pridonosi završnim zagonetkama u dvadeset drugom poglavlju. Obećanje Elijakimu, sinu Hilkijinu, jest da će Gospod na njegovo rame položiti ključ doma Davidova.

„Dom Davidov“ jest poruka o ocu i sinu na koju je Isus uputio u svom posljednjem razgovoru s pobunjenim Židovima. To je također mjesto na kojem On zaključuje knjigu Otkrivenja. Dom Davidov imao je ključ, koji, ako se ništa drugo ne upotrijebi za 22. listopada 1844., jer jedino mjesto u Pismima koje upućuje na taj ključ nalazi se u poruci filadelfijskoj crkvi.

I ključ doma Davidova metnut ću na njegovo rame; i otvorit će, i nitko neće zatvoriti; i zatvorit će, i nitko neće otvoriti. Izaija 22,22.

I anđelu crkve u Filadelfiji napiši: Ovo govori Sveti, Istiniti, onaj koji ima ključ Davidov, koji otvara i nitko ne zatvara, i zatvara i nitko ne otvara: Znam tvoja djela: evo, stavio sam pred tebe otvorena vrata, i nitko ih ne može zatvoriti; jer imaš malo snage, i sačuvao si moju riječ, i nisi zatajio moje ime. Evo, učinit ću da oni iz sinagoge Sotonine, koji govore da su Židovi, a nisu, nego lažu; evo, učinit ću da dođu i poklone se pred tvojim nogama, i da spoznaju da sam te ljubio. Budući da si sačuvao riječ moje postojanosti, i ja ću tebe sačuvati od časa kušnje koji će doći na sav svijet da iskuša one koji prebivaju na zemlji. Evo, dolazim uskoro: drži čvrsto to što imaš, da ti nitko ne uzme krune. Onoga koji pobijedi učinit ću stupom u hramu Boga svojega, i više neće izlaziti van; i napisat ću na njemu ime Boga svojega, i ime grada Boga svojega, novoga Jeruzalema, koji silazi s neba od Boga mojega; i napisat ću na njemu svoje novo ime. Tko ima uho, neka čuje što Duh govori crkvama. Otkrivenje 3:7–12.

Elijakim predstavlja filadelfijca tijekom mileritskog pokreta koji 22. listopada 1844. otvara Svetinju nad svetinjama. Znam da je Krist, naš Veliki svećenik, bio taj koji je otvorio ta razdiobena vrata, ali Krist je položio ključ na rame Elijakimu, sinu Hilkijinu, i kaže da će „on otvoriti“.

Dosegnuli smo točku na koju sam ukazao na početku ovoga članka.

U Izaiji nalazimo osamnaest puta riječ „breme”, no sedam puta ona označuje nešto što se nosi na ramenu, a jedanaest puta označuje proročanstvo propasti. U jednom od tih osamnaest slučajeva riječ koja znači proročanstvo propasti istodobno se također rabi da označi breme koje se nosi na ramenu.

Priča o dolini viđenja govori o poruci propasti koja u Jeruzalemu stvara dvije skupine štovatelja. Proročku poruku koja je označila otvaranje suda iznio je otac Miller, i to je poruka prvoga anđela koja je završila kada su se vrata Svetinje zatvorila, a Svetinja nad svetinjama bila otvorena 22. listopada 1844. godine. „Breme” koje je bilo stavljeno na rame Williama Millera, a koje je bio opunomoćen nositi svijetu, bila je poruka prvoga anđela, proročanstvo propasti koje je završilo 22. listopada 1844. godine dolaskom poruke trećega anđela.

„Ključ doma Davidova metnut ću mu na rame“, a kaže se: „U onaj dan“ „čavao koji je učvršćen na sigurnu mjestu bit će uklonjen, bit će odsječen i past će; i teret koji je bio na njemu bit će odstranjen.“

Riječ koja se ovdje prevodi kao „breme” riječ je koja označuje proročanstvo propasti, ali to proročanstvo propasti nije hebrejska riječ koju Izaija rabi da predstavi nešto što nosiš na svom ramenu. Kao riječ za proročanstvo propasti, ona znači da će Elijakimu, sinu Hilkijinu, ključ Davidov biti stavljen na rame, a breme koje je na njegovu ramenu jest proročanstvo propasti. To je duboko poigravanje riječima!

Sestra White kaže ovo o ključu koji je povezan s Biblijom.

„Povezan s Božjom Riječju postoji ključ koji otključava dragocjeni kovčežić, na naše zadovoljstvo i radost. Osjećam zahvalnost za svaku zraku svjetlosti. U budućnosti će iskustva koja su nam sada vrlo tajanstvena biti objašnjena. Neka iskustva možda nikada nećemo u potpunosti razumjeti sve dok ovo smrtno ne obuče besmrtnost.“ Manuscript Releases, svezak 17, 261.

Millerove uvodne napomene o njegovu snu kažu ovo.

„Sanjala sam da mi je Bog, nevidljivom rukom, poslao neobično izrađenu škrinjicu, dugu oko deset palaca i široku šest, načinjenu od ebanovine i bisera, vješto optočenu. Uz škrinjicu je bio pričvršćen ključ. Odmah sam uzela ključ i otvorila škrinjicu, kadli, na moje čuđenje i iznenađenje, našao da je ispunjena svakovrsnim draguljima, dijamantima, dragim kamenjem te zlatnim i srebrnim novcem svake veličine i vrijednosti, lijepo raspoređenima na njihovim pojedinim mjestima u škrinjici; i tako raspoređeni odražavali su svjetlost i slavu kojoj je bila ravna jedino sunčeva.“ Early Writings, 81.

U fusnotama sna Jamesa Whitea on ovako kaže o ključu.

„Priloženi ‘ključ’ bio je njegov način tumačenja proročke Riječi — uspoređivanje Pisma s Pismom — Biblija kao vlastiti tumač. Tim je ključem brat Miller otvorio ‘škrinju’, odnosno veliku istinu o adventu svijetu.“ James White.

James White osvrnuo se na ovaj san i pritom napisao uvod. Od presudne je važnosti prepoznati da je Miller usnio svoj san i objavio ga 1847. godine, najmanje dvije godine nakon Velikoga razočaranja, kada su se dotad ujedinjeni Milleritski adventisti bili raspršili. Miller je bio odvojen od pokreta, a „malo stado“ koje je bilo „raspršeno posvuda“ još je uvijek trpjelo zbog razočaranja. Millerov je san govorio upravo o toj situaciji, a James White ga je komentirao, dok se Ellen White na nj osvrnula na posve pozitivan način. James White napisao je uvod njegovu snu, uključio sam san, a zatim dodao nekoliko fusnota. Njegov uvod, san i fusnote nalazit će se na kraju ovoga članka za one kojima je potreban pristup tim informacijama.

Izaija dvadeset i drugo poglavlje prikaz je početka i završetka adventizma. U objema povijestima bilo je i bit će razdvajanje koje se dogodilo 22. listopada 1844., a zatim ponovno pri nedjeljnom zakonu. Razdvajanje u oba slučaja, na početku i na završetku, ispunjenje je prispodobe o deset djevica. Sestra White obavještava nas da su lude djevice laodicejci. Šebna predstavlja laodicejske adventiste na početku i na završetku adventizma. Elijakim, sin Hilkijin, predstavlja filadelfijske adventiste.

Ali Hilkija također predstavlja oca adventizma, jer „bit će otac stanovnicima Jeruzalema i domu Judinu“. Williama Millera s poštovanjem su nazivali „otac Miller“. Na Millerovo je rame bio stavljen „ključ Davidov“, što predstavlja njegov način proučavanja Svetoga pisma, „redak na redak“.

Budući da je kovčeg predstavljao Bibliju, poslužio se „ključem Davidovim“, koji je predstavljao pravila proročkog tumačenja što ih je upotrijebio da otvori istine prvoga anđela. Ta su pravila („ključ Davidov“) i njegovo proročanstvo osude („breme“), koje je bilo razumljeno pomoću ključa Davidova, bili obješeni „kao klin na tvrdu mjestu“ u Svetišću. „Klin“ je bio datum 22. listopada 1844. Riječ „klin“ znači pribadača, čavao ili kolac, predstavljajući putokaz. „Breme“, odnosno proročanstvo osude koje je bilo obješeno o taj klin, bila je poruka prvoga anđela, a ta je poruka došla svome završetku 22. listopada 1844., kada se proročanstvo osude ispunilo te bilo uklonjeno, odrezano i palo. Bilo je uklonjeno jer je proročka poruka osude postala prošlo vrijeme, a klin je tada morao biti premješten u Svetinju nad svetinjama, gdje će o nj biti obješeno drugo breme osude.

Millerovo proročanstvo propasti, koje se razumjelo prema proročkim pravilima prikazanima kao „ključ Davidov“, postavilo bi klin na sveto mjesto koji bi nosio svu slavu doma njegova oca. Riječ „slava“ u tom odlomku znači težinu. Ono što nosi težinu jedne kuće jest temelj kuće. Millerovo temeljno djelo nosi težinu sve dodatne svjetlosti poruke trećega anđela, prikazane kao „potomstvo i porod“. Ono nosi težinu svih različitih posuda hrama. I temelj je bio položen za hram da se u nj postavi slavno prijestolje.

Elijakim, sin Hilkijin, predstavlja filadelfijsku crkvu. Elijakim znači Bog koji podiže, jer Elijakim, otac Jeruzalema, predstavlja Williama Millera, kojim se Bog poslužio da podigne temelje Božjega izabranog zavjetnog naroda. On je sin Hilkijin, koje je izvedeno iz dviju riječi, od kojih druga znači Bog, a prva „uglađenost“, kao u uglađenosti govora. Hilkija predstavlja Božju Riječ ili Njegov glas, a njegov sin predstavlja podizanje hrama.

Na svršetku adventizma mora postojati proročanstvo propasti, a to je proročanstvo trećeg anđela iz Otkrivenja četrnaest. Na kraju mora postojati ključ koji je bio predložen Millerovim ključem.

„Ključ“ u naše doba temelji se na ponavljanju povijesti, a osobito na pravilu prvoga spominjanja, koje uključuje, odnosno predstavlja načelo utjelovljeno u samome Kristu kao Alfi i Omegi. Mora postojati sin Millerov. Tada Miller kao otac postaje Hilkija, Riječ Gospodnja, a sin Millerov jest Elijakim, što znači Bog podizanja. Otac Miller podigao je hram, a sin Millerov prepoznaje kada se Laodiceja i Filadelfija razdvajaju te kada su Filadelfijci podignuti kao stijeg. Mora postojati klin koji je učvršćen, ali ne na svetome mjestu kao u Millerovoj povijesti, nego u Svetinji nad svetinjama. Taj će klin i breme koje je na nj obješeno biti odsječeni na kraju poruke trećega anđela, kao što je bilo na kraju poruke prvoga anđela. Kada Mihael ustane i ljudsko vrijeme kušnje završi, proročanstvo propasti bit će u prošlom vremenu, uklonjeno, odsječeno i palo.

Odvajanje ili raspršenje nakon proteka vremena 1844. godine ponovit će se prilikom nedjeljnoga zakona. Izaija dvadeset i dva prikaz je okolnosti koje dovode do odvajanja laodicejskih adventista od filadelfijskih adventista, koje se zbiva u krizi nedjeljnoga zakona.

I anđelu crkve u Laodiceji napiši: Ovo govori Amen, vjerni i istiniti svjedok, početak Božjega stvorenja: Znam tvoja djela, da nisi ni studen ni vruć. O, da si studen ili vruć! Tako, budući da si mlak, i nisi ni studen ni vruć, izbljuvat ću te iz svojih usta. Jer govoriš: Bogat sam i obogatio sam se i ništa mi ne treba; a ne znaš da si nevoljan i jadan i siromašan i slijep i gol. Savjetujem ti da od mene kupiš zlato u vatri prokušano da se obogatiš; i bijele haljine da se odjeneš i da se ne pokaže sramota tvoje golotinje; i pomaži svoje oči mašću za oči da vidiš. Ja korim i odgajam sve koje ljubim. Revnuj dakle i pokaj se. Evo, stojim na vratima i kucam: ako tko čuje moj glas i otvori vrata, ući ću k njemu i večerati s njim, i on sa mnom. Onomu koji pobjeđuje dat ću da sjedi sa mnom na mojem prijestolju, kao što i ja pobijedih te sjedoh sa svojim Ocem na njegovu prijestolju. Tko ima uho, neka čuje što Duh govori crkvama. Otkrivenje 3:7–22.

Nakon uvoda u san, James White zatim uključuje sam san s bilješkama. Nemam nikakvih poteškoća s primjenom Millerova sna koju iznosi James White, unatoč činjenici da smo često objavljivali tumačenje njegova sna koje se donekle razlikuje od tumačenja Jamesa Whitea. Osnovni pristup Jamesa Whitea, koji se razlikuje od onoga što smo objavili, jest da on „dragulje“ smješta u kontekst Božjega naroda, dok mi razumijemo da su dragulji proročke istine. Tu nema proturječja, jer čovjek odražava ono što vjeruje, a rasipanje dragulja nakon Velikoga razočaranja predoduje raspršenje Božjega naroda PRIJE zakona o nedjelji. No ta je činjenica predmet nekoga budućeg proučavanja.

Uvod Jamesa Whitea u san Williama Millera

„Sljedeći san objavljen je u Advent Herald-u prije više od dvije godine. Tada sam uvidio da on jasno ocrtava naše prošlo iskustvo drugoga dolaska te da je Bog dao taj san na dobrobit raspršenoga stada.”

„Među znakovima blizine velikoga i strašnoga dana Gospodnjega Bog je postavio snove. Vidi Joel 2:28–31; Djela 2:17–20. Snovi mogu doći na tri načina: prvo, ‘od mnoštva poslova’. Vidi Propovjednik 5:3. Drugo, oni koji su pod nečistim duhom i Sotoninom prijevarom mogu imati

sнове pod njegovim utjecajem. Vidi Ponovljeni zakon 8:1–5; Jeremija 23:25–28; 27:9; 29:8; Zaharija 10:2; Juda 8. I treće, Bog je oduvijek poučavao, a i dalje poučava, svoj narod manje ili više snovima, koji dolaze posredovanjem anđela i Duha Svetoga. Oni koji stoje u jasnoj svjetlosti istine znat će kada im Bog daje san; i takvi neće biti prevareni niti odvedeni na stranputicu lažnim snovima.“

„I reče: Čujte sada moje riječi: ako je među vama prorok, ja, GOSPOD, objavit ću mu se u viđenju, i govorit ću mu u snu.“ Brojevi 12,5.

„Reče Jakov: ‘Anđeo Gospodnji progovori mi u snu.’ Postanak 31,2. ‘I dođe Bog k Labanu Sircu u noćnom snu.’ Postanak 31,24. Pročitajte Josipove snove u Postanku 37,5–9, a zatim zanimljiv izvještaj o njihovu ispunjenju u Egiptu.“

„U Gibeonu se Jahve ukaza Salomonu u snu noću.“ 1. Kraljevima 3,5. Veliki, značajni lik iz drugoga poglavlja Daniela bio je također dan u snu, kao i četiri zvijeri itd. iz sedmoga poglavlja. Kad je Herod nastojao pogubiti dijete Spasitelja, Josip je u snu bio upozoren da pobjegne u Egipt. Matej 2,13.

„I dogodit će se u POSLJEDNJIM DANIMA, govori Bog, izlit ću od Duha svojega na svako tijelo; i vaši će sinovi i vaše kćeri prorokovati, i vaši će mladići viđenja gledati, i vaši će starci snove sanjati.“ Djela 2,17.

„Dar proroštva, po snovima i viđenjima, ovdje je plod Duha Svetoga, i u posljednje dane treba se očitovati u dovoljnoj mjeri da tvori znak. To je jedan od darova evanđeoske Crkve.

„I on je jedne dao za apostole, a jedne za PROROKE, a jedne za evanđeliste, a jedne za pastire i učitelje; za usavršavanje svetih, za djelo službe, za izgrađivanje tijela Kristova.“ Efežanima 4:11, 12.

„I neke je Bog postavio u Crkvi: prvo apostole, drugo PROROKE, itd.“ 1. Korinćanima 7:28.

„Proroštava ne prezirite.“ 1. Solunjanima 5,20. Vidi također Djela 13,1; 21,9; Rimljanima 12,6; 1. Korinćanima 14,1.24.39. Proroci ili proroštva dani su za izgrađivanje Crkve Kristove; i ne može se iz Božje riječi iznijeti nikakav dokaz da su oni trebali prestati prije nego što bi trebali prestati evanđelisti, pastiri i učitelji. Ali, kaže protivnik: „Bilo je toliko mnogo lažnih viđenja i snova da ne mogu imati povjerenja ni u što takve vrste.“ Istina je da Sotona ima svoje krivotvorine. On je oduvijek imao lažne proroke, i zacijelo ih možemo očekivati i sada, u ovom njegovu posljednjem času obmane i trijumfa. Oni koji odbacuju takva osobita otkrivenja zato što postoji krivotvorina, mogli bi s jednakim pravom poći korak dalje i nijekati da se Bog ikada objavio čovjeku u snu ili viđenju, jer je krivotvorina oduvijek postojala.

„Snovi i viđenja sredstvo su po kojemu se Bog objavljivao čovjeku. Po tom je sredstvu govorio prorocima; dar proroštva postavio je među darove evanđeoske Crkve te je snove i viđenja svrstao među ostale znakove ‘POSLJEDNJIH DANA’. Amen.

„Moj cilj u gornjim primjedbama bio je otkloniti prigovore na biblijski način i pripremiti um čitatelja za ono što slijedi.“ James White, Brother Miller’s Dream, 1–3.

Drugi san Williama Millera

„Sanjala sam da mi je Bog, nevidljivom rukom, poslao neobično izrađen kovčežić, dug oko deset palaca i širok šest, načinjen od ebanovine i bisera, vješto optočen. Uz kovčežić je bio pričvršćen ključ. Odmah sam uzela ključ i otvorila kovčežić, kadli, na svoje čuđenje i iznenađenje, našao da je ispunjen svakovrsnim draguljima svih vrsta i veličina, dijamantima, dragim kamenjem te zlatnim i srebrnim novcem svake veličine i vrijednosti, lijepo raspoređenima na njihovim pojedinim mjestima u kovčežiću; i tako raspoređeni odražavali su svjetlost i slavu kojoj je jedino sunce bilo ravno.“

„Mislila sam da nije moja dužnost uživati u tom čudesnom prizoru sama, premda je moje srce bilo preplavljeno radošću zbog sjaja, ljepote i vrijednosti njegova sadržaja. Stoga sam to stavila na središnji stol u svojoj sobi i razglasila da svi koji to žele mogu doći i vidjeti najslavniji i najsjajniji prizor koji je čovjek ikada vidio u ovom životu.“

„Ljudi su počeli pristizati, isprva malobrojni, ali broj im je rastao do mnoštva. Kad bi prvi put pogledali u kovčežić, čudili bi se i klicali od radosti. No kad se broj promatrača povećao, svi bi počeli uznemirivati dragulje, vaditi ih iz kovčežića i razbacivati po stolu. Počela sam misliti da će vlasnik ponovno tražiti od mene kovčežić i dragulje; i ako dopustim da budu razasuti, nikada ih više neću moći složiti na njihova mjesta u kovčežiću kao prije; i osjećala sam da se nikada neću moći suočiti s odgovornošću, jer bi bila golema. Tada sam počela moliti ljude da ih ne diraju niti da ih vade iz kovčežića; ali što sam više molila, to su ih više razbacivali; i sada se činilo da ih razbacuju po svoj prostoriji, po podu i po svakom komadu namještaja u prostoriji.“

Tada sam vidio da su među prave dragulje i pravi novac razasuli nebrojenu količinu lažnih dragulja i krivotvorena novca. Bio sam silno ogorčen zbog njihova podloga postupanja i nezahvalnosti te sam ih zbog toga ukoravao i prekoravao; ali što sam ih više korio, to su više među prave dragulje i pravi novac razasipali lažne dragulje i krivotvoreni novac.

„Tada sam se razgnjevio u svojoj tjelesnoj duši i počeo uporabljivati tjelesnu silu da ih istjeram iz sobe; ali dok sam jednoga istiskivao, trojica bi druga ušla te unosila prljavštinu i strugotinu i pijesak i svakovrsno smeće, sve dok nisu prekrili sve istinske dragulje, dijamante i novčiće, tako da su svi bili uklonjeni iz vidokruga. Također su rastrgali moj kovčežić i razasuli ga među smećem. Mislilo sam da nitko ne mari za moju žalost ni za moj gnjev. Posve sam se obeshrabrio i klonuo duhom, te sjeo i zaplakao.

„Dok sam tako plakala i tugovala zbog svojega velikog gubitka i odgovornosti, sjetila sam se Boga te usrdno molila da mi pošalje pomoć. Odmah su se vrata otvorila i jedan je čovjek ušao u sobu, nakon čega su svi ljudi izišli iz nje; a on, držeći u ruci četku za prašinu, otvori prozore i počeo mesti prljavštinu i smeće iz sobe.“

„Zavapih mu da se suzdrži, jer među ruševinama bijahu razasuti neki dragocjeni dragulji.“

Rekao mi je: „Ne boj se“, jer će se „pobrinuti za njih“.

„Zatim, dok je čistio prašinu i smeće, lažne dragulje i krivotvoren novac, sve se to podiglo i izišlo kroz prozor poput oblaka, a vjetar ih je odnio. U toj vrevi zatvorio sam oči na trenutak;

kada sam ih otvorio, smeća više nije bilo. Dragocjeni dragulji, dijamanti, zlatnici i srebrnjaci ležali su u obilju razasuti po cijeloj sobi.

„Zatim je na stol stavio kovčežić, mnogo veći i ljepši od prijašnjega, te je zagrabio dragulje, dijamante i novčiće pune šake i ubacivao ih u kovčežić, sve dok nije ostao nijedan, premda neki od dijamanta nisu bili veći od vrška pribadače.”

„Tada me pozvao da ‘dođem i vidim.’“

„Pogledala sam u kovčežić, ali su mi oči bile zaslijepljene tim prizorom. Sjale su deset puta većom slavom nego prije. Mislila sam da su bile izribane u pijesku nogama onih opakih osoba koje su ih razasule i pogazile u prah. Bile su složene u prekrasnom redu u kovčežiću, svaka na svome mjestu, bez ikakva vidljiva traga napora čovjeka koji ih je bacio unutra. Viknula sam od silne radosti, i taj me usklik probudio.” Early Writings, 81–83.

Bilješke Jamesa Whitea

„‘Kovčeg’ predstavlja velike istine Biblije koje se odnose na drugi dolazak našega Gospodina Isusa Krista, a koje su bile dane bratu Milleru da ih objavi svijetu.”

„Priloženi ‘ključ’ bio je njegov način tumačenja proročke Riječi — uspoređujući Pismo s Pismom — Biblija sama sebi tumač. Tim je ključem brat Miller otvorio ‘škrinju’, odnosno veliku istinu o dolasku svijetu.

„Narod je počeo pristizati, isprva malobrojan, ali se postupno povećavao do mnoštva.“ Kada je brat Miller i još nekolicina drugih prvi put propovijedao adventni nauk, on je imao tek neznatan učinak i njime se probudio samo vrlo malen broj ljudi; no od 1840. do 1844., gdje god je bio propovijedan, cijela je zajednica bila pokrenuta.

„‘Dragulji, dijamanti itd.’ ‘svakovrsni i svakovelikih veličina’, tako ‘lijepo raspoređeni svaki na svome mjestu u kovčežiću’, predstavljaju djecu Božju [Malahija 3,17], iz svih crkava i iz gotovo svakoga staleža i životnog položaja, koja su primila adventnu vjeru i za koja se vidjelo da zauzimaju odvažno stajalište na svojim različitim mjestima u svetoj stvari istine. Krećući se u tom poretku, svaki pazeći na svoju vlastitu dužnost i ponizno hodeći pred Bogom, ‘odražavali su svjetlost i slavu’ svijetu, kakva je bila jednaka samo crkvi u danima apostola. Poruka [Otkrivenje 14,6.7] išla je, takoreći, na krilima vjetra, a poziv: ‘Dođite, jer je sve već pripravljeno’ [Luka 14,17], širio se sa silom i učinkom.”

„Kad je leteći anđeo [Otkrivenje 14:6, 7.] prvi put počeo propovijedati vječnu radosnu vijest: ‘Bojte se Boga i podajte mu slavu, jer dođe čas njegova suda’, mnogi su klicali od radosti pri pomisli na Isusov dolazak i obnovu, a poslije su se usprotivili, rugali se i ismijavali istinu koja ih je malo prije ispunjala radošću. Uznemiravali su i raspršivali dragulje. To nas dovodi do jeseni 1844., kada je započelo vrijeme raspršivanja. Zapamtite ovo: oni koji su nekoć ‘klicali od radosti’ bili su ti koji su uznemiravali i raspršivali dragulje. I nitko od 1844. nije tako djelotvorno raspršivao stado i odvrćao ga na stranputicu kao oni koji su nekoć propovijedali istinu i radovali se u njoj, ali su potom zaniijekali Božje djelo i ispunjenje proročanstva u našem prošlom adventnom iskustvu.”

“Svjedočanstvo brata Millera, tijekom nekoliko mjeseci nakon ponoćnog poklika, u sedmom mjesecu 1844., bilo je da su vrata zatvorena te da je adventni pokret bio ispunjenje proroštva i da smo bili u pravu propovijedajući vrijeme. Tada je, preko Advent Heralda, poticao svoju braću da čvrsto ustraju, da budu strpljivi i da ne gundaju jedan protiv drugoga; a Bog će ih uskoro opravdati za propovijedanje vremena. Na taj je način zastupao dragulje, dok je osjećao svoju ‘odgovornost’ za njih i da će ‘biti golema.’”

„Lažni dragulji i krivotvoreni novčići“ koji su bili rasuti među pravima, jasno predstavljaju lažne obraćenike, ili „tuđu djecu“ [Hošea 5,7], otkako su se vrata zatvorila 1844. godine.

„Druga ‘škrinjica mnogo veća i ljepša od prijašnje’ u koju su bili sabrani raspršeni ‘dragulji’, ‘dijamanti’ i ‘kovanice’ predstavlja široko polje žive sadašnje istine u koje će se sabrati raspršeno stado, to jest 144.000, a svi oni imaju pečat Boga živoga. Ni jedan od dragocjenih dijamanta neće biti ostavljen u tami. Premda neki ‘nisu veći od vrška igle’, neće biti previdjeni i izostavljeni u ovaj dan kada Bog sabire svoje dragulje. [Malahija 3:16–18.] On može poslati svoje anđele i požuriti ih da ih izvedu, kao što je izveo Lota iz Sodome. ‘Kratko će djelo učiniti Gospodin na zemlji.’ ‘Skratit će ga u pravednosti.’ Vidi Rimljanima 9:28.“

„Prašina i strugotine, pijesak i svakovrsno smeće“ predstavljaju različite i brojne zablude koje su unesene među vjernike u drugi dolazak od jeseni 1844. godine. Ovdje ću se osvrnuti na nekoliko njih.

„1. Stav koji su neki od ‘pastira’ drsko zauzeli neposredno nakon što je bio upućen Ponoćni poklik, naime da je svečana, omekšavajuća sila Duha Svetoga koja je pratila pokret sedmoga mjeseca bila mesmerijski utjecaj. George Storrs bio je među prvima koji su zauzeli taj stav. Vidi njegove spise u drugom dijelu 1844. godine, u Midnight Cry, koji je tada izlazio u gradu New Yorku. J. V. Himes je na Albany Conference u proljeće 1845. rekao da je pokret sedmoga mjeseca proizveo mesmerizam dubok sedam stopa. To mi je rekao jedan koji je bio nazočan i čuo tu primjedbu. Drugi koji su aktivno sudjelovali u pokliku sedmoga mjeseca poslije su taj pokret proglasili djelom Đavla. Pripisivati djelovanje Krista i Duha Svetoga Đavlu bilo je u danima našega Spasitelja bogohulstvo, a bogohulstvo je i sada.“

„2. Mnogi pokušaji određivanja točnog vremena. Budući da je 2300 dana završilo 1844. godine, različiti su pojedinci odredili priličan broj vremena za njihov završetak. Čineći to, uklonili su ‘međaše’ i bacili tamu i sumnju na čitav adventni pokret.

„3. Spiritizam sa svim svojim umišljajima i pretjerivanjima. Ova đavolska varka, koja je izvršila strašno djelo smrti, vrlo je prikladno predstavljena kao ‘strugotine’ i ‘svakovrsno smeće’. Mnogi od onih koji su ispili otrov spiritizma priznavali su istinu našega prošlog adventnog iskustva, i zbog te su činjenice mnogi bili navedeni da povjeruju kako je spiritizam bio prirodan plod vjerovanja da je Bog vodio velike adventne pokrete 1843. i 1844. godine. Petar, govoreći o onima koji će ‘uvesti pogubna krivovjerja, i Gospodina koji ih je otkupio zatajiti’, kaže: ‘ZBOG KOJIH ĆE SE PUT ISTINE POGRDNO SPOMINJATI.’”

„4. S. S. Snow koji se izdaje za ‘Iliju Proroka’“ Taj je čovjek, u svojoj neobičnoj i pomamnoj putanji, također odigrao svoju ulogu u ovom djelu smrti, a njegov je način postupanja imao sklonost dovesti pravi položaj svetih koji čekaju na zao glas u mislima mnogih poštenih duša.

„Ovom popisu zabluda mogao bih dodati još mnoge druge, kao što su ‘tisuću godina’ iz Otkrivenja 20,4.7 u prošlosti, 144.000 iz Otkrivenja 7,4; 14,1, oni koji su ‘ustali i izašli iz grobova’ nakon Kristova uskrsnuća, nauk o neradu, nauk o uništenju dojenčadi itd. itd.

„Te su se zablude tako marljivo širile i tako nametale stadi koje je čekalo da su, u vrijeme kad je brat Miller usnio san, pravi dragulji bili ‘uklonjeni iz vidokruga’, te su bile primjenjive riječi proroka — ‘I pravda je uzmaknuta natrag, i pravednost stoji daleko’, itd. itd. Vidi Izaija 59:14. U to vrijeme u zemlji nije bilo nijednog adventnog lista koji bi zastupao stvar sadašnje istine. The Day-Dawn bio je posljednji koji je branio pravi položaj maloga stada; ali on je zamro nekoliko mjeseci prije nego što je Gospod dao bratu Milleru ovaj san; te je u svojoj posljednjoj smrtnoj borbi umorne i uzdišuće svete upućivao na 1877., tada trideset godina u budućnosti, kao na vrijeme njihova konačnog izbavljenja. Jao! jao! Nije čudo što je brat Miller u svome snu ‘sjeo i zaplakao’ nad tim žalosnim stanjem stvari.“

„Brat Miller sklopio je svoje oči u smrti 22. prosinca 1849., čime su se ispunile sljedeće riječi iz njegova sna: ‘U toj vrevi sklopio sam oči na trenutak.’ To je divno ispunjenje tako očito da ga nitko neće propustiti vidjeti.

„Kovčeg predstavlja adventnu istinu koju je brat Miller objavio svijetu, kako je naznačeno prispodobom o deset djevice. [Matej 25:1–11.] Prvo, vrijeme, 1843.; drugo, vrijeme odgode; treće, ponoćni poklik, u sedmome mjesecu 1844.; i četvrto, zatvorena vrata. Nitko tko je od 1843. čitao spise o drugom adventu neće zanijekati da je brat Miller zastupao ove četiri važne točke u adventnoj povijesti. Taj skladni sustav istine ili „kovčeg“ razderali su na komade i razasuli među smeće oni koji su odbacili vlastito iskustvo i zanijekali same istine koje su oni, zajedno s bratom Millerom, tako neustrašivo propovijedali svijetu.“

„Crkva će tada biti čista i ‘bez mane pred prijestoljem Božjim’, pošto bude priznala sve svoje zablude, pogriješke i grijehe, i pošto oni budu oprani krvlju Kristovom i izbrisani, bit će bez ‘mrlje ili bore, ili čega takva.’ Tada će zasjati s ‘deset puta većom slavom nego prije.’” JAMES WHITE Oswego, svibanj 1850.